

Мій друже Ковалю

Микола Матола

Четверту добу уриваються плови,
Сльозиться у схроні зволожений мур.
Не плачте душею, мій друже Ковалю,
Бо дуже нелегко й мені самому.

Уже котрий тиждень чекаємо грипсу,
Коли запалає Вкраїна вогні.
Мій друже Ковалю, затягнемо пісню,
Бо дуже нелегко й самому мені.

Кудись наші коні помчали далеко
І долю понесли у зоряну ніч.
Нам сниться в розлуці згорьований батько,
З сивіла дружина приходить у сні.

А нам би відверто агітки лукаві
Розбити об святість твердої руки.
Та іменем нашим свої чорні справи
І знову прикрили московські полки.

І мачуху долю, й брехливу неславу
Нам подарували звияжні роки.
Тож будьмо незламні, мій друже Ковалю,
На славу Вкраїні, на вічні віки!